

Arrest

nr. 50 764 van 4 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 8 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 11 augustus 2010 .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. PEETERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 februari 2006 een asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Tegen de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de gemachtigde van de minister diende verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De adjunct-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 30 juni 2006 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze

beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad van State die volgens verzoeker *“helaas op 1 juni 2010 een negatief arrest gewezen heeft.”*

1.3. Verzoeker diende verschillende aanvragen om verblijfsmachtiging in die telkens op negatieve wijze afgesloten werden.

1.4. Verzoeker diende op 3 december 2009 een aanvraag in om verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 27 juli 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.4. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing werd op 11 augustus 2010 betekend. Zij vormt de eerste bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kwam naar België op 19.02.2006 en diende een asielaanvraag in op 21.02.2006. Deze asielprocedure werd afgesloten op 30.06.2006 met een beslissing ‘niet ontvankelijk’ van het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 03.07.2006. Betrokkene ging hierop in beroep bij de Raad van State, een procedure die nog steeds hangende is. De duur van de asielprocedure, m.n. 4 maanden, is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder veroemde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een bewijs van opleiding Bedrijfsbeheer toe, net als een werkbelofte. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

De advocaat vermeldt ook nog dat betrokkene reeds meerdere geloofwaardige pogingen zou hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat dit geen voorwaarde is om in aanmerking te komen voor 2.8B van de instructie.

Het feit dat betrokkene sinds 19.02.2006 in België verblijft, Nederlandse en Franse lessen gevolgd heeft, cursussen sociale redzaamheid, maatschappelijke oriëntatie, socio-culturele integratie en sociale stage gevolgd heeft, vrijwilligerswerk uitgeoefend heeft, een uitgebreide vrienden- en kennisgroep heeft en het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft de aangehaalde elementen, (zijnde internationale mensenrechtenverdragingen en het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België), dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren dan kunnen we het volgende stellen.

Betrokkene toont niet aan dat een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat deze verdragen geschonden zouden worden bij een eventuele terugkeer. Het is echter aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren, de loutere vermelding dat een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat het centrum van betrokkenes affectieve, sociale en economische belangen in België gevestigd is. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als grond tot regularisatie. Het feit dat betrokkene zijn belangen in België heeft, is immers het resultaat van zijn eigen houding aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 10.03.2006. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving."

1.6. Op 11 augustus 2010 wordt de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Deze vormt de tweede bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

"(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt:

"De afwijzing van zijn verzoek tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid en artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, op basis van voormelde punten, is weinig gemotiveerd.

Art. 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Art. 3 van de wet van 29.07.1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen. zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende" zoals vervat in art.3 van de wet van 29.07.1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Volgende elementen worden o.a. niet afdoende gemotiveerd:

- De instructies dd. 19 juli 2009 vraagt inderdaad een behoorlijk ingevuld arbeidscontract.

Verzoeker heeft hieromtrent een schrijven bijgebracht vanwege CARDOEN Didier, waarbij deze verklaart verzoeker te willen tewerkstellen, van zodra verzoeker in het bezit is van een geldige arbeidsvergunning.

De Dienst vreemdelingenzaken stelt hieromtrent louter en alleen dat dit een werkbelofte is, en dat dit dus geen arbeidscontracten zijn.

Uiteraard is dit geen arbeidscontract. Het is echter wel een duidelijke verklaring waarbij de werkgever zeer duidelijk het engagement aangaat verzoeker tewerk te stellen, van zodra hij in het bezit is van een geldige arbeidsvergunning. Aan de essentie van de voorwaarde zoals gesteld in punt 2.8. B van de instructies dd. 19 juli 2009 is zeer duidelijk voldaan. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert op geen enkele manier waarom een duidelijke verklaring van een werkgever om verzoeker in dienst te nemen, niet als voldoende kan worden aangenomen, in de zin van punt 2.8.B van de instructies dd. 19 juli 2009. De werkgever, de heer (C.D.), heeft vervolgens de aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer die tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een regularisatieaanvraag heeft ingediend op basis van duurzame lokale verankering ingevuld en ondertekend. Dit wordt bijgevoegd als stuk in huidige procedure. (Stuk 2)

Er dient dienvolgens geconcludeerd dat er sprake is van schending, ofwel een niet afdoende motivering van art. 62 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dat er een schending is van art. 3 van de wet van 29/07/91 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling

Dat deze inbreuken op vermelde wetsartikelen afdoende ernstig zijn om de vordering van verzoeker toe te kennen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.3. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *"instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet"* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 ingediend werden.

2.5. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat met de *"instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet"* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna

de instructie van 19 juli 2009). Verwerende partij bevestigt eveneens dat deze gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

2.6. Uit het motief van de eerste bestreden beslissing blijkt dat toepassing gemaakt werd van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”*

2.7. Blijkens het administratief dossier voegde verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een typeformulier regularisatieaanvraag. Verzoeker kruiste in dit typeformulier het vakje *“werk + duurzame lokale verankering : ik voldoe aan de volgende voorwaarden: (...) Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris”* aan. Blijkens zijn aanvraag om verblijfsmachtiging stelde verzoeker: *“Verzoeker komt in aanmerking voor (...) de economische regularisatie: (...) Hij kan in de toekomst voor onbepaalde duur tewerk gesteld worden als grondwerker bij installatiebedrijf (...). (Stuk 2: attest van de heer C.D. i.v.m. toekomstige tewerkstelling van verzoeker) (...) Verzoeker volgt momenteel een opleiding Bedrijfsbeheer bij het Stedelijk CVO-Nijverheidsschool (...).”*

2.8. In de eerste bestreden beslissing worden deze stukken als volgt beoordeeld: *“Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een bewijs van opleiding Bedrijfsbeheer toe, net als een werkbelofte. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.”*

2.9. In de eerste bestreden beslissing, waarin verwezen wordt naar punt 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009, wordt uitdrukkelijk gesteld dat de door verzoeker overgemaakte werkbelofte niet weerhouden wordt aangezien deze geen arbeidscontract is. Verzoekers betoog *“De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert op geen enkele manier waarom een duidelijke verklaring van een werkgever om verzoeker in dienst te nemen, niet als voldoende kan worden aangenomen, in de zin van punt 2.8.B van de instructies dd. 19 juli 2009.”* mist derhalve feitelijke grondslag.

2.10. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift (p. 4) uitdrukkelijk stelt dat een werkbelofte *“uiteeraard geen arbeidscontract (is)”*. Zoals verzoeker zelf stelt in zijn verzoekschrift betreft een werkbelofte slechts een engagement van de werkgever om verzoeker tewerk te stellen en vormt deze geen bewijs van effectieve indienstneming van verzoeker. De Raad ziet dan ook moeilijk in hoe met een werkbelofte kan voldaan worden aan de *“essentie”* van de voorwaarde inzake een arbeidscontract zoals verzoeker betoogt. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid, waarbij de instructie van 19 juli 2009 als gedragslijn geldt, op een kennelijke onredelijke wijze heeft toepast op verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging wanneer zij vaststelt dat verzoeker een werkbelofte heeft voorgelegd en geen arbeidscontract.

2.11. Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift een door C. D. ingevulde aanvraag tot tewerkstelling voegt, dient de Raad op te merken dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De Raad kan verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging niet gaan beoordelen in de plaats van de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van stukken die aan het verzoekschrift worden toegevoegd.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

Verzoeker betoogt:

“(…) Verzoeker verblijft sinds februari 2006 in België;

Hij kan in de toekomst voor onbepaalde duur tewerk gesteld worden als grondwerker bij installatiebedrijf (V.)NV. De gedelegeerd bestuurder van deze firma heeft een aanvraag tot tewerkstelling ingevuld en ondertekend.

Verzoeker is bovendien duurzaam lokaal verankerd;

In tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt, is dit m.i. ook een voorwaarde van punt 2.8.B van de instructies dd. 19 juli 2009.

o Verzoeker spreekt vloeiend Nederlands. Hij heeft hiervoor al vele jaren Nederlandse les gevolgd. Momenteel bevindt hij zich in het opleidingsniveau: Nederlands tweede taal richtgraad 3. (Stuk 3: Documenten i.v.m. de opleidingen Nederlands)

o Verzoeker heeft ook cursussen sociale redzaamheid, maatschappelijke oriëntatie, socio-culturele integratie en sociale stage gevolgd. (Stuk 4: Documenten i.v.m. attesten van eenheid)

o Verzoeker heeft zelfs de basiscursus Frans gevolgd, om ook deze landstaal te kunnen beheersen. (Stuk 5: Document i.v.m. opleiding Frans)

o Verzoeker volgt momenteel een opleiding Bedrijfsbeheer bij het Stedelijk CVO — Nijverheidsschool. (Stuk 6: Inschrijvingsformulier cursist)

o Verzoeker heeft in de jaren dat hij in België verblijft, zichzelf nuttig gemaakt door vrijwilligerswerk uit te oefenen.

Zo heeft hij als vrijwilliger gewerkt bij de bedeling van promotiemateriaal en bediening van de cafetaria van coSta. (Stuk 7: Attest i.v.m. vrijwilligerswerk)

o Verzoeker heeft gedurende zijn verblijf in België veel vrienden gemaakt. Hij heeft een zeer uitgebreide vrienden- en kennissengroep, waarbij hij overal een graag geziene persoon is. (Stuk 8: Brieven van vrienden en kennissen)

Een verwijdering van verzoeker zou dan ook in strijd zijn met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker heeft een rijk sociaal leven in België uitgebouwd. Hij heeft zich de tweetalige cultuur van ons land eigen gemaakt en gedraagt zich als volwaardig, tweetalig (Nederlands-Frans) Belgisch onderdaan."

2.13. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omeregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats of van de woonplaats voor het uitoefenen van een privéleven van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de voorwaarden om gemachtigd te worden tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de instructie van 19 juli 2009 als gedragslijn geldt, zowel legaal als legitiem (cfr. RvS 29 juni 2009, nr. 194 826). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.14. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt:

"In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: (...)

Bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid moet de overheid het redelijkheidsbeginsel in acht nemen. Een discretionaire bevoegdheid is immers geen synoniem voor willekeur. Ook beslissingen genomen op grond van beleidsvrijheid moeten redelijk zijn.

De beslissing moet in redelijke verhouding staan tot de feiten.

In de bestreden beslissing oordeelt men dat een behoorlijk ingevuld arbeidscontract dient voorgelegd te worden. Men is van mening dat verzoeker hieraan niet voldoet, aangezien hij een bewijs van opleiding Bedrijfsbeheer toevoegt en een werkbelofte.

Uit deze stukken blijkt echter zeer duidelijk de goede intenties van verzoeker. Verzoeker heeft zijn mogelijkheden zo ver mogelijk uitgebreid en heeft een schriftelijke, door gedelegeerd bestuurder (D.C.) ondertekende belofte, dat hij tewerkgesteld kan worden bij (V.NV).

Bovendien brengt verzoeker nu een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer bij, eveneens ingevuld en ondertekend door de gedelegeerd bestuurder van (V. NV), de heer (C.D.).

Dit is inderdaad geen arbeidscontract, doch er is voldaan aan de initiële vereisten van deze voorwaarden.

Verzoeker heeft voor minimum één jaar een tewerkstelling en een bezoldiging ten bedrage van 1.440,67 EURO.

Verzoeker is dus zeer duidelijk in de mogelijkheid het komende jaar in zijn eigen onderhoud te voorzien! Bovendien volgt verzoeker de nodige studies, teneinde zijn mogelijkheden voortdurend te blijven uitbreiden.

Wanneer men dan in de bestreden beslissing oordeelt dat dit niet in het voordeel van verzoeker weeshouden kan worden, schendt men zeer duidelijk het redelijkheidsbeginsel."

2.15. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.16. Met zijn betoog dat de neergelegde werkbeloofte wijst op de "goede intenties van verzoeker" toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van een aanvraag om verblijfsmachtiging, waarbij de instructie van 19 juli 2009 als gedragslijn geldt, op een kennelijke onredelijke wijze heeft toepast op verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging wanneer zij vaststelt dat verzoeker een werkbeloofte heeft voorgelegd en geen arbeidscontract.

Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA